

the 1990s, the number of people in the UK who are employed in the public sector has increased from 10.5 million to 12.5 million (12.5% of the population).

There are a number of reasons why the public sector has expanded. One reason is that the population has increased. Another reason is that the government has increased its spending on public services. A third reason is that the private sector has not been able to provide enough services to meet the needs of the population. A fourth reason is that the government has decided to provide services that the private sector would not provide.

There are a number of ways in which the public sector can be reformed. One way is to reduce the number of public employees. Another way is to increase the efficiency of public services. A third way is to increase the competition between public and private providers. A fourth way is to increase the transparency of public spending.

There are a number of challenges that the public sector faces. One challenge is to reduce the number of public employees. Another challenge is to increase the efficiency of public services. A third challenge is to increase the competition between public and private providers. A fourth challenge is to increase the transparency of public spending.

There are a number of ways in which the public sector can be reformed. One way is to reduce the number of public employees. Another way is to increase the efficiency of public services. A third way is to increase the competition between public and private providers. A fourth way is to increase the transparency of public spending.

There are a number of challenges that the public sector faces. One challenge is to reduce the number of public employees. Another challenge is to increase the efficiency of public services. A third challenge is to increase the competition between public and private providers. A fourth challenge is to increase the transparency of public spending.

There are a number of ways in which the public sector can be reformed. One way is to reduce the number of public employees. Another way is to increase the efficiency of public services. A third way is to increase the competition between public and private providers. A fourth way is to increase the transparency of public spending.

There are a number of challenges that the public sector faces. One challenge is to reduce the number of public employees. Another challenge is to increase the efficiency of public services. A third challenge is to increase the competition between public and private providers. A fourth challenge is to increase the transparency of public spending.

There are a number of ways in which the public sector can be reformed. One way is to reduce the number of public employees. Another way is to increase the efficiency of public services. A third way is to increase the competition between public and private providers. A fourth way is to increase the transparency of public spending.

There are a number of challenges that the public sector faces. One challenge is to reduce the number of public employees. Another challenge is to increase the efficiency of public services. A third challenge is to increase the competition between public and private providers. A fourth challenge is to increase the transparency of public spending.

There are a number of ways in which the public sector can be reformed. One way is to reduce the number of public employees. Another way is to increase the efficiency of public services. A third way is to increase the competition between public and private providers. A fourth way is to increase the transparency of public spending.

There are a number of challenges that the public sector faces. One challenge is to reduce the number of public employees. Another challenge is to increase the efficiency of public services. A third challenge is to increase the competition between public and private providers. A fourth challenge is to increase the transparency of public spending.

There are a number of ways in which the public sector can be reformed. One way is to reduce the number of public employees. Another way is to increase the efficiency of public services. A third way is to increase the competition between public and private providers. A fourth way is to increase the transparency of public spending.

There are a number of challenges that the public sector faces. One challenge is to reduce the number of public employees. Another challenge is to increase the efficiency of public services. A third challenge is to increase the competition between public and private providers. A fourth challenge is to increase the transparency of public spending.

GAYE BORALIOĞLU • Alâmetler Kitabı

GAYE BORALIOĞLU İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde sistematik felsefe ve mantık okudu, aynı bölümde yüksek lisans yaptı. Gazeteci, reklam yazarı ve senaryo yazarı olarak çalıştı. Atuf Yılmaz'ın yönettiği "Eylül Fırtınası" filminin senaryosunu yazdı. İlk kitabı *Hepsi Hikâye* 2001'de, *Meçhul* 2004'te, *Aksak Ritim* 2009'da, *Mübarek Kadınlar* 2014'te, *Dünyadan Aşağı* 2018'de İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Bir gençlik romanı olan *İçimdeki Ses Günüşiği* Kitaplığı'ndan 2013'te, Ümit Kıvanç ile birlikte kaleme aldıkları *Haysiyet Kiraathane* Kitapları'ndan 2019'da çıktı. Kitapları ve öyküleri çeşitli dillere çevrildi. "Mi Hatice" adlı öyküsü kısa film olarak çekildi ve çeşitli festivallerde ödüller aldı. *Aksak Ritim* ile 2011 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü Mansiyonu'nu, *Mübarek Kadınlar* ile 2015 Yunus Nadi Öykü Ödülü'nü, *Dünyadan Aşağı* ile 2019 Duygu Asena Roman Ödülü'nü kazandı. Almanca'da *Der Fall Ibrahim* adıyla yayımlanan *Meçhul* romanı 2017 Frankfurt Kitap Fuarı'nın "Saturlar Arasında" programına seçildi.

İletişim Yayınları 2988 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 526

ISBN-13: 978-975-05-3050-0

© 2021 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2021, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

KAPAK RESMİ Ekin Saçhoğlu, "Gökkuşluğu ve Çöp Çiçekleri", detay

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Büşra Bakan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

GAYE BORALIOĞLU

Alâmetler Kitabı

İÇİNDEKİLER

Barınak.....	9
Alinyazısı.....	21
Baal Zebub.....	33
Eşyanın Tarihi.....	45
Malum Şahıs.....	57
Derin Soruşturma.....	63
Zoltan.....	75
Anahtar Deliği.....	81
Kanuni Orospu.....	87
Çalıntı Hikâye.....	95
Kırmızı Defter.....	107
Haram.....	117
Denizkızı.....	127
Yükseliş.....	137

Çok alâmetler belirdi, vakit tamamdır.
Haram sevaboldu, sevap haramdır.

– NÂZİM HİKMET

Barınak

Eşimle birlikte yeni yılın ilk gününde barınağa gitmeye karar verdik. Bu kararı vermemiz hiç kolay olmadı, aylarca düşündük, meseleyi enine boyuna tartıştık. Hangi barınağa gideceğiz, ne arıyoruz, bütün bunları konuştuk. Evet, bu karar öncelikle bizim hayatımızı değiştirecekti ama aynı zamanda başka bir canlı için de önemli sonuçları olacaktı. O yüzden de ince eleyip sık dokumalı, pişmanlık duyacağımız bir adım atmamalıydık. Tartışmalarımız sırasında eşimle zaman zaman gerginlikler yaşadığımız, zaman zaman hayaller kurup çok eğlendiğimiz oldu, nihayet bir noktada buluştuk. Tam bir “ortak karar” bu. Bir taraf diğerini ikna etmedi. Kimse kimseyi zorlamadı. Herkes fikrini söyledi, savlarını dile getirdi, arzularını itiraf etti, duygularını anlattı, bu tabloyu karşımıza koyup baktık, içimize sindirdik ve nihayetinde aynı cümleyi kurduk: Barınağa gidiyoruz.

Eşimi seviyorum. Üniversiteyi bitirirken tanıştık ve birbirimize âşık olduk. Onun çok güzel siyah kıvrırcık saçları vardır, benim düz uzun. Onun uzun kirpikli kara kara gözleri vardır, benim menevişli, elâ. O en moda müziklerin

çalındığı, herkesin kendinden geçtiği, dans edilip eğlenilen kulüp ortamlarını sever, bense hafif müzik çalan nezih restoranları, birkaç aperatif alarak iyi şaraplar içmeyi, herkesin kendini rahatlıkla, uzun uzun ifade edebileceği, konuşanın diğerleri tarafından güzel güzel dinleneceği birkaç kişilik toplulukları tercih ederim. Kulüp gecelerinden ertesi sabaha ağızımda kekremsi bir tat, zihnimde birkaç kırık dökük cümleden başka bir şey kalmaz, kalabalık ortamlarda kaybolduğumu hissedirim. Oysa sakın yemeklerden sonra üzerine düşüneneğim fikirler, o geceyi paylaştığım arkadaşlarıma dair daha önce fark etmediğim ayrıntılar kalır. Kendimi daha zengin hissedirim.

Eşim seyahat etmeyi sever. Seyahatlerde de kısa sürede birkaç şehir, hatta birkaç ülke görmek gibi bana çılgınca gelen istekleri vardır. Ben buna “quick shot” turizm diyorum. İki gün bir yerde kal, koşa koşa şehrin belli başlı yerlerini gez, hop sonra tekrar otobüse ya da uçağa bin, başka bir yere git, sonra gene koşa koşa bir yerleri gez. Amaç mümkün olan en kısa zamanda en fazla yer görmek. Ben zaten seyahat etmeyi de pek sevmiyorum, deyim yerindeyse evcil bir insanım, kendimi ikna edip seyahate çıksam da belli bir şehre gitmeyi, tatil zamanımın tamamını tek bir yerde kullanmayı, o şehri olabildiğince tanımayı, en azından birkaç kere üst üste gidebileceğim kahveler, restoranlar bellemeyi, bazı insanlarla tanış olmayı, selamlaşır hale gelmeyi severim. Eşim de bu seyahat tarzına “long term” turizm der.

Başka bir sürü farklılığımız var; ben film izlemeyi severim, o belgesel, ben sabahları meyve suyu içerim, o kahve, ben erken kalkıp erken yatmayı severim, o geç yatıp geç kalkmayı. Daha onlarca farklılık sayabilirim. Her biri boşanma sebebi olabilecekken biz farklılıklarımızı zenginliklerimiz diye düşündük. Hoşlanmıyorum diye ben kulüplere gitmemezlik etmedim, arada gittim, nitelim eğlendim de, ama evlilik yıl-

dönümlerimizi hep şık bir restoranda başbaşa kutladık, o da bir gün olsun niye böyle yapıyoruz diye sormadı, o an için bulunduğumuz durumdan keyif almanın yollarını bulduk.

Bir seyahatimizi “quick shot” yaptık, bir seyahatimizi “long term”.

İnsan sevdiği için sevmediği şeyleri yapabilir, bunlar ceza gibi görülürse sonradan acısı çıkar ama bilmediğimiz şeyleri deneyimleme fırsatı olarak görülürse ruhu zenginleştirir. Sadece karşımızdaki istediği için bir şey yapmak zorunda kalmak, kendi tercihlerimizden daha az keyif verse de insanın yaşam alanını genişletir, seçimimiz olmayan ihtimallerin hayatımızın içinde var olmaya devam etmesini sağlar. Farklılıklarımızın bu yanını çok kıymetli buluyorum.

Bir ilişkide asıl önemli olan ayrıklıklar, kim neden hoşlanıyor, kim neyi sevmiyor gibi meseleler değil. Çiftler birbirlerine sahip çıkıyor mu, derinden, içten seviyor mu kadın adamı ya da adam kadını, kolluyor gözetiyor mu, nihayetinde anlıyor mu gerçekten, neden sonuç zincirini bir insanın şahsında kurabiliyor mu, didiklemeden soru sorabiliyor, soru sormadan hissedebiliyor mu, bunlar önemli.

İlk beraber olduğumuz günlerde bana şöyle demişti: “Biz çift olmayalım. Çift demek birbirinin içinde eriyip gitmek, bir insanın en güzel yanlarını törpülemek, ötekinin kötü yanlarına benzemek demek, biz hep iki kişi olalım, ‘ikimiz’ olalım.” Bu cümledeki her bir kelimenin anlamını tüm ruhumla idrak ettiğimi, o anda bu adama derinden âşık olduğumu çok iyi hatırlıyorum. Çift olmanın vasatlaştırdığı insanlara benzemedik hiç, hep kendimiz olduk ama bir arada durduk.

Yine de zaman her şeyden bağımsız olarak insan hayatında yer kaplıyor. Sinsi sinsi bizim hayatımıza da nüfuz etti. Günlerimiz daha çok birbirine benzemeye başladı. Aramızdaki sessizlikler uzadı. Gene ikimizdik ama yalnızlık çeki-

yorduk. Sık sık arkadaşlarımızla birlikte olmak, ailelerimizle daha çok zaman geçirmek de bu yalnızlığı gidermiyordu, ıssızlaşıyorduk. Bütün bunlar ilişkimizin eskimeye başladığının alâmetleriydi. Artık kabul etmek zorundaydık, bir kişiye daha ihtiyacımız vardı.

Bu ihtiyacı ilk dile getiren kişi ben oldum. Bir bebek dedim, bir çocuk her şeyi değiştirebilir. Üç kişi oluruz, ayaklarımızı yere daha sağlam basarız. Daha kolay neşeleniriz, daha rahat nefes alırız. Sevdiceğimin verdiği tepki şaşırtıcıydı, meğer o da bir süredir aynı şeyi düşünüyor fakat düşüncelerini bana açmaktan çekiniyormuş.

Aceleci davranmadık, ilişkimize bir çocuğun neler getirip neler götürceğini uzun uzun tartıştık. Ve sonunda bir gün ikimiz de bu işi yapmamız gerektiğine karar verdik: İşte, barınağa gidip bir çocuk alma fikri böyle doğdu.

Baş başa geçireceğimiz son yılbaşı olduğu için bu yıl dışarı çıkmadık, arkadaşlarımızı da çağırmadık ve otuz bir aralık gecesini sadece ikimiz, gözlerimizin içine bakıp, birbirimize dokunarak, güzel günlerimizi yad ederek, sevgimizi fısıldayarak geçirdik. Esasında bu adı konulmamış seremoni bir daha geri dönülmeyecek günlere bir veda anlamı taşıyordu.

Ertesi gün barınağa gitmek üzere evden çıkarken içimizde tarifi güç bir heyecan vardı; korkuyla karışık bir merak, dile getirmeye çekindiğimiz bir sevinç, çocuksu bir telaş...

Barınağa vardığımızda bizi genç, çok tatlı bir görevli karşıladı. Ayrıntılı form doldurduk, önündeki bilgisayar aracılığıyla bilgilerin doğru olup olmadığını ve sanırım bizimle ilgili başka şeyleri de kontrol etti. Hakkımızda bir soruşturma, şikâyet ya da ihbar olup olmadığı, herhangi bir toplumsal olaya karışıp karışmadığımız, buna niyetimizin olup olmadığı gibi güvenlik bilgilerini araştırdı. Her şey tertemizdi. Bu prosedür tamamlandıktan sonra bizi kafeslerin olduğu bölmeye götürdü ve istediğimiz gibi gezip inceleyebileceği-

mizi söyledi. Sağlık sebebiyle, almayacağımız çocuklara dokunmamamız gerektiğini de belirtti. Eşim ve ben bu uyarıyı pek yersiz bulduk!

Kafesler yaş gruplarına göre ayrılmıştı, her kafeste bir çocuk ve önlerinde de künyeleri vardı. Sanırım bu barınakta yaklaşık yirmi kadar kafes bulunuyordu. Bazıları boştu, herhalde bizden daha erken gelen anne baba adayları tarafından satın alınmışlardı.

Öncelikli olarak, yeni doğanları gözümüz aradı ama ne yazık ki o kadar küçük bebek kalmamıştı. Yeni doğanların talibi doğal olarak çok oluyor ve onlar çabucak bitiyor. Aslında bu konuyu eşimle daha önce konuşmuştuk. Bizim için illa da sıfır yaş bebek gerekmiyordu. Barınaklara güveniyorduk, hasta, sağlıklı, sorunlu çocukların kafeslere konmayacağına, ayrıca burada geçirdikleri süre boyunca hem ayrıntılı bir şekilde sağlık kontrollerinden geçirilmiş olduklarına hem de çok iyi beslendiklerine, bakıldıklarına inancımız tamdı. Nitekim bu kadar çocuğun olduğu bir ortamda hiç ağlama sesi duymamamız çocukların sorunsuzluğuna işaret ediyordu.

Karşımızda duran kafeste siyahi bir çocuk vardı. Kocaman kıvrık saçları, boncuk gözleri, çikolata teniyle çok sevimli, çok güzel görünüyordu. Eşimle birlikte künyesini okuduk:

Adı: Eliud Eshiboko

Menşei: Kenya

Yaş: 25 Aylık

Aile durumu: Baba bir tank altında ezilmiş, anne kayıp.

Kişisel özellikler: Sağ diz altında kalp şeklinde bir ben var, acı eşiği yüksek, ağlamıyor. Saçları taranabilir.

Fiyatı: 12.000 Avro

O sırada çocuk bize doğru yaklaşmış, kafesin tellerinin arasından elini uzatmaya çalışıyordu. Eşimle birbirimize baktık, sanırım ikimiz de aynı şeyleri düşündük, annesinin

kayıp olması hoş bir durum değildi. Günün birinde ortaya çıkabilir, canımızı sıkabilirdi. Elbette ki yasal olarak çocuk üzerinde hiçbir hakkı yoktu ama yine de bazı biyolojik anne babalar adeta bir sapık gibi ailelerin başına musallat oluyor, çocukla görüşmeye çalışarak ortalığı karıştırıyorlardı. Böyle olaylar kulağımıza geliyordu. İkimiz de bu sevimli siyah bebeğin yanından hızla uzaklaştık. Düşünülecek bir şey yoktu.

Bir başka kafese doğru ilerledik. Burada saçları iki yandan örgülü, yemyeşil gözlü harika bir kız çocuğu vardı. Üzerine de kırmızı şalvar ve kilim desenli rengârenk bir kazak giydirmişlerdi. Otantik bir oyuncak bebek gibi görünüyordu. Biraz yaşı büyük gibi duruyordu ama künyesini okuyunca aslında sandığımızdan daha küçük olduğunu anladık.

Adı: Aşvak Hamid

Menşei: Suriye - Ezidi

Yaş: 27 Aylık

Aile durumu: Baba terör örgütü tarafından öldürülmüş, annesi intihar etmiş.

Kişisel özellikler: Fiziksel belirgin bir özelliği yok. Sesi çok güzel, şarkı söylüyor...

Buraya kadar her şey çok iyiydi ama son kelimeyi okuyunca ikimiz birbirimize baktık. Şöyle yazıyordu: "Kekeme"

Sanırım fiyatının düşük olmasının nedeni de buydu. Siyah bir çocuk bile 12.000 Avro ederken Aşvak'ın 8.000 Avro etmesi hiç normal değildi. Demek kekeme olduğu içinmiş. Üzerinde düşünülecek bir şey yoktu, kekeme bir çocukla uğraşmak istemiyorduk, para önemli değildi bizim için, sorunsuz bir çocuk için daha yüksek bedeller ödemeye hazırдық. Avşak'ın kafesinden uzaklaşırken arkamızdan bize el salladı. Biz de ona el salladık.

Dirseğinden itibaren kolu kopmuş bir çocuğun önünden hızla geçtik. Yüzünde de bazı yara izleri vardı. Muhakkak

şimdi iyileştirilmiş ve bütün sorunları giderilmişti ama önceki hayatından bu kadar ağır izlerin kalmış olması düşündürücüydü. Sırf meraktan kaç para olduğuna baktım, 3.000 Avro'ymuş yavrucağ. Hasarlı bir çocuğa bile bu kadar para istemeleri bana pes dedirtti doğrusu. Orta halli bir aile için çocuk satın almak giderek imkânsız hale geliyordu.

Eşimle durumu değerlendirmek, biraz da dinlenmek için mola vermeye karar verdik. Üst kattaki kafeteryaya çıktık ve kendimize birer kahve söyledik. İkimizin de üstüne bir umutsuzluk çökmüştü. Daha kolay, daha zevkli bir alışveriş hayal etmiştik. Alabileceğimiz birçok çocuk olacağını, birbirinden güzel seçenekler arasından en uygununu seçmek için tartışacağımızı sanıyorduk. Elbette fikir ayrılıkları yaşayacağımızı ama bunun her zamanki gibi bizi zenginleştireceğini ve sonuçta ortak bir paydada buluşacağımızı düşünmüştük. Oysa manzara hiç de böyle değildi. Belki de vazgeçmeliydik, kendimizi fazla zorlamamalıydık. Sonuçta birlikte mutluyduk. Büyük bir yoksunluk, çaresizlik içinde değildik. Risk alıp başımızı derde sokmaktansa bugüne kadar nasıl yaşadysak bundan sonra da o şekilde yaşayıp gidebilirdik. Evet, bir miktar can sıkıntısının hayatımıza çöreklandığı bir gerçektir ama bunu çözmek için başka yollar da bulabilirdik, örneğin yeni hobiler edinebilirdik, atık çöplerden mobilya yapmak, suni bitki plantasyonlarında gönüllü olmak gibi faydalı işlere girişebilirdik ya da örgü kurslarına gitmek, dans dersleri almak gibi nostaljik meşguliyetler bulabilirdik ki, bunlar şimdilerde çok modaydı.

Ama şurası da bir gerçektir, çocuk edinmek giderek pahallaşıyor ve daha da önemlisi çocuklar giderek kalitesizleşiyordu. Eskiden böyle bir barınakta Farhad gibi kolu kopmuş bir çocuğa ya da Avşak gibi bir kekemeye rastlamak pek mümkün olmazdı. Daha ileriki zamanlarda fikir değiştirsek şimdiki seçenekleri bile mumla arayabilirdik ve bugün

vazgeçtiğimiz için büyük bir pişmanlık yaşayabilirdik. Bu ihtimal ikimizin de sırtını ürperti.

Şimdiye kadar gördüğümüz seçenekler içinde galiba en uygunu Eliud'di. Evet siyahiydi ama artık günümüzde bunun bir önemi kalmamıştı, hatta spor ve sanatta daha makbul bile olabiliyorlardı. Eliud sağlıklı bir çocuktü, görünür bir falsosu yoktu, tek handikap biyolojik annesinin kayıp olması, hakkında net bir bilgi olmamasıydı ama belki de bir yerlerde ölmüş kalmış, cesedi bulunamamıştı ya da hayat-taysa da kimbilir dünyanın hangi bölgesindeydi. Eliud'in hayatı boyunca hiç ortaya çıkmayabilirdi de.

Kahvelerimizi bitirdikten sonra yeniden aşağı indik, barınanın henüz gezmediğimiz kuzey kısmını da dolaşp daha iyi bir seçenek karşımıza çıkmazsa Eliud'e bir kez daha alıcı gözle bakmaya karar verdik.

Kuzey cephesindeki çocukların yaşları genel olarak daha büyüktü. Örneğin künyesinde belirtildiğine göre Nijeryalı Ayodele yedi yaşındaydı ve durmadan kendi dilinde bir şeyler anlatıyor bizim hiçbir sorumuza cevap vermiyordu. Oldukça gergin hatta öfkeli görünüyordu, kafesin içinde vahşi kaplanlar gibi bir sağa bir sola gidip geliyordu, hakkındaki diğer bilgiler gayet olumluydu aslında, mesela resme çok yetenekli olduğu, anne ve babasının ölüm cezasına mahkûm edildiği yazıyordu ama Ayodele'nin bu gergin hali bizi ürküttü.

Çin'in Shanxi eyaletinden Te Dan'ın durumu da çok farklı değildi. Ufak tefek görüldüğü için onu küçük sandık ama künyesinde sekiz yaşında olduğu yazıyordu. Elinde kırmızı bir top vardı, hiç durmadan düzenli aralıklarla topu duvara çarptırıyordu. Eşim kafese yaklaşarak, "Merhaba Te Dan nasılsın? Bizimle yaşamak ister misin?" diye sorunca çocuk bu kez topu eşime doğru fırlattı.

Moralimiz daha fazla bozulmadan Eliud'in en iyi seçenek olduğuna karar verip onu almak üzere geri döndük fakat

hiç beklemediğimiz bir manzarayla karşılaştık: Eliud'in kafesi boştu. Künyesi hâlâ kafesin üzerinde duruyordu ancak içeride çocuk yoktu. Hemen görevliye sordum. Ne yazık ki bizden sonra gelen bir çift Eliud'i görür görmez çok sevmişler, pazarlık bile etmeden alıp götürmüşler. Kahve içerken en iyi seçeneğimizi başka bir aileye kaptırmıştık, yapılacak bir şey yoktu.

Artık umutsuzluğa kapılıp barınaktan çıkmak üzereydik ki, daha önce boş sandığımız kafeslerden birinde bir kıpırtı olduğunu fark ettim. Top böceği gibi yusuvarlak olup kafesin bir köşesine büzüşmüş olan çocuk usul usul hareket etti, önce yavaşça doğruldu, sonra kafasını kaldırıp bana baktı. O anda göz göze geldik. İçimde garip bir kıpırdanma, sanki uzun yıllardır beklediğim bir ânın içine düşmüşüm gibi tedirgin edici bir tanıdıklık hissi belirdi. Eşim her şeyden habersiz çıkışa doğru ilerliyordu, ona seslenmedim, kafese doğru yaklaştım.

Güzel bir çocuk değildi, buğday tenli, sıradan kahverengi gözlüdü. Fakat bakışlarında... o bakışlarda insanı delip geçen tuhaf bir derinlik vardı. Bedeni incecik, kolları çelimsizdi. Üzerindeki kıyafetler aslında tam kendisine göreydi ama sanki büyük geliyormuşçasına kollarını kazağının içine çekmiş, pantolonunu düşecekmiş gibi belinin altından bağlamıştı. Koyu renk düz saçlarından bir perçem alınına düşüyordu. Elleri ve ayakları vücuduna göre fazla büyüktü sanki ve çenesinin tam altında belli belirsiz bir yara izi vardı. Gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bir süre öylece bakiştikten sonra ben gülümsedim, el salladım usulca. O da gülümsedi ki, bana dünyanın en tatlı gülümsemesi gibi geldi. Tek bir gülüş insanı Tanrı katına yüceltebilir mi? Bazen bu mümkün olabiliyor işte.

Gözlerimi ondan ayırabildiğim ilk anda künyesine baktım: "Mykola için lütfen danışmaya başvurun" yazıyordu.